

Finansministers Ord, den Gang han den 31. Januar fremsatte disse Lovforslag: „at naar det Statslaan og de Skatter, som da foresloges, blev ham bevilget, kunde det tænkes, at vi kommer gennem Aaret 1917 uden yderligere Paalæg“ —, at disse Ord ikke er blevet forhistoriske sammen med saa meget andet af, hvad der ligger forud for den 1. Februar i Aar.

Wenzel Neergaard: Ligesom de andre Ordførere skal jeg afholde mig fra at komme ind paa en almindelig Drøftelse af Principperne for Skattelovgivning, hvorom det selvfølgelig aldrig er muligt at opnaa Enighed mellem de forskellige Partier. Jeg skal blot nævne, at den Forordning, som fra konservativ Side altid er stillet med Hensyn til disse Skatter, nemlig om et vist Forhold mellem Anvendelsen af direkte og indirekte Skatter, i Virkeligheden i Fjor under de ekstraordinære Forhold blev opgivet. Jeg skal derefter — saa kort som muligt — omtale de foreliggende Skattelovforslag, for at den højtærede Finansminister deraf kan faa en Mening om, hvorledes man fra vor Side stiller sig til dem.

Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat til Staten er jo for sin ene Afdelings Vedkommende i nær Overensstemmelse med den i Fjor af Rigsdagen vedtagne tilsvarende Lov. Men det foreliggende Lovforslag indeholder tillige en Afdeling B., som udenfor den egentlige Krigsmerindkomst tilsigter en Beskatning af de store Indtægter ud fra den Betragtning, at disse Indtægter vel nok kan siges at have en endnu større Skatteevne end de tilfældig foreliggende Krigsindkomster. Denne Betragtning vil fra vor Side ogsaa blive accepteret.

Med Hensyn til Lovforslagets Afdeling A. skal jeg tillade mig at fremsætte enkelte Betæneligheder, som man fra vor Side nærer. Der er først den Betænelighed, der næres overfor Forslaget om en Forhøjelse fra 25 til 30 pCt. af Merindkomstskatten af de meget store ekstraordinære Krigsindtægter. Som omtalt af Partiet Venstres Ordfører (N. Neergaard) forelaa dette Spørgsmaal ogsaa i Fjor til Forhandling, og man enedes den Gang om et Kompromis, idet man baade for den personlige Skats og for Selskabsbeskatningens Vedkommende enedes om en Maksimumsprocent af 25, hvilket allerede den Gang fra vor Side ansaas for at være en særdeles høj Procent. Vi nærer Betænelighed ved nu at gaa højere, og det

ganske særlig i Betragtning af, at vel nok Hovedparten af de Indtægter, der skal beskattes med denne Merindkomstskat, falder paa de store Dampskibsselskaber, som i Forvejen paa anden Maade maa svare ekstraordinær Skat i Anledning af Kri-gen. For øvrigt kan ogsaa den almindelige Betragtning gøres gældende, at ved en saa høj Skatteprocent som 30, sammenlagt med andre Skatter, hvormed disse Indtægter kan bebyrdes, vil man komme op paa en Skatteprocent, som ligger omkring de 50, en Højde, som man dog vel maa betegne som svimlende. Der er ikke Tvivl om, at en Del Forretninger og Selskaber, som i Tillid til de for Spekulationen gode Tider har vovet sig ud i Foretagender, ved hvilke de har tjent meget, vil blive noget forsigtigere i deres Dispositioner for Fremtiden, idet den Risiko, de løber for at opnaa den store Fortjeneste, i samme Grad bliver mere afskrækkende, som Udsigten til at komme af med Halvdelen af Fortjenesten er sikker, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget.

Et andet Punkt i dette Lovforslag, som jeg kunde ønske blev taget under nærmere Overvejelse, er dette, at Finansministeren har valgt de samme Sammenligningsaar, som der er Tale om i den gældende Lov, nemlig 1912—13, 1913—14 og 1914—15. Der kunde dog maaske være Anledning til, da man allerede forrige Gang havde et af Krigsaarene med at tage de 3 sidste Aars Indtægt, altsaa 1913—14, 1914—15 og 1915—16. Det er mig naturligvis ganske klart, at en Forandring som den, jeg her taler om, vil forringe Skattens Provenu en Del, og jeg vilde heller ikke have bragt denne Tanke frem, dersom man ikke netop havde haft Afdeling B. i dette Lovforslag, som tillader en Beskatning af den almindelige Indtægt. Men det forekommer mig, at naar man har den, er Fristelsen til at gaa tilbage til de 3 forrige Sammenligningsaar ikke saa stor, som den vilde være, hvis man ikke havde haft denne Bestemmelse i Afdeling B.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den midlertidige Forhøjelse af den almindelige Indkomstskat har jeg allerede sagt, at den Tanke ikke fra vor Side møder nogen Indvending. Der er af det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne (N. Neergaard), blevet rejst det Spørgsmaal, om man ikke i Stedet for at kombinere dette Forslag med en Forøgelse af Indkomstskatten burde kombinere det med en Forøgelse af Formueskatten. Uden at